

Kedves nyugdíjas Társaim!

Mélységes szomorúsággal, megrendüléssel fogadtuk a hírt, hogy Probojáczné Túri Éva a nyugdíjasszövetség tisztelt és szeretett elnökhelyettese elhunyt. Egy önzetlen közösségi embert veszítettünk el, aki több évtizeden át dolgozott a város nyugdíjas közösségeiért.

Élete egybeforrt a várossal: itt született, itt végezte alap- és középfokú tanulmányait, s aztán ide tért vissza, hogy pedagógusként a város peremén álló egykori iskolájában nevelje-oktassa a jobbára hátrányos helyzetű gyermekeket, s nem mellesleg önkormányzati képviselőként szolgáljon. Itt volt kisgyermek, fiatal; itt alapított családot; itt születtek drága gyermekei, imádott unokái; itt köszöntöttek rá a nyugdíjasévek. Itt lett életre szólóan szerelme a sport, a kosárlabda.

Hűségét, lokálpatriotizmusát, munkáját a szülőváros pénzzel, anyagiakkal ki nem fejezhető módon jutalmazta: kiterjedt ismeretségi és baráti körrel, köztisztelettel, sok-sok kecskeméti szeretetével.

„Az ember parányi lámpa, mely egyszerre keskeny kört tölthet meg fényével. Bizonyos helyhez kell azért kapcsoltnunk, hogy azt jótékony világítással állandóul boldogíthassuk” – olvasom a mondatokat Himnuszunk szerzője, Kölcsey tollából, s Évára gondolok. Ő is a világegyetem parányi lámpása volt: fény és hő. Ehhez a helyhez, a szülővárosához kapcsolódva tudott jótékonyan jelen lenni a világegyetemben. Utat és példát mutatott; szeretetet adott, jótékony tettekre, munkára serkentett. Boldogította, segítette, alakította környezetét, a mellette vagy közelében élők jelenét és jövőjét. „...parányi lámpa, mely egyszerre keskeny kört tölthet meg fényével.”

Pedig az élet őt sem kímélte: árvaság, szeretett fivérei, első férje elvesztése...

Az aktív évek után nyugdíjba vonulása nem visszavonulás volt valamitől, hanem – a Pulitzer-emlékdíjas Kő András újságíró szavaival élve – „visszavonulás valamihez”. Célt és feladatot talált magának a szépkorú kortársak körében. Célt és feladatot adott sok száz nyugdíjasnak. Erősítette, saját példájával mutatta, hogyan lehet az élet letűnő szakaszában is megtalálni a szépet, az értelmeset, az értékeset. Ehhez a test és a lélek egészségére van szükség. Vezérlő elve volt a maga erejével, képességeivel önzetlenül cselekedni a kortársak, a nyugdíjasok testi és lelki erejének őrzéséért, a lehetőségek szerinti gondozásáért.

2008-tól 2023-ig volt a nyugdíjasszövetség elnökségi tagja, elnökhelyettese. Ebben a pozíciójában is ezt tekintette legfontosabb feladatának: a test és a lélek gondozása közösségben a közösség erejével a sport és a kultúra által. Éva munkája úttörő jelentőségű volt. Példája, felvilágosító, szemléletformáló erőfeszítései nyomán nyugdíjasok százai kezdtek el szervezeten – és folytatják ma is – a rendszeres testmozgást, a nyugdíjastornát. Ünnepi eseménynek számít a szövetség életében – és ma már másfél évtizedes hagyománnyal bír – a közösségeinket összekovácsoló játékos sportvetélkedő, a Mozdulj! különböző évszakokhoz, helyszínekhez kötöten.

Éva, aki a sors különös rendezése folytán a költészet napján ünnepelte a születésnapját, szerette a verseket. Ahogy számára is lélekemelő, erőt adó volt a költészet, a zene, a dal, kortársai körében is programmá tette ezek művelését. Babitscsal együtt hitt abban, hogy „akinek szép a lelkében az ének, az hallja a mások énekét is szépnek.” Kezdeményezője, gondozója volt az évenként megrendezésre kerülő költészetnap versmondó találkozónak. Nevéhez kötődik a szintén évenkénti Aranyfürt népdaléneklési kórustalálkozó. Ő hívta életre az Egy iskola – egy klub generációkat összekapcsoló, valamint a „Fogadj örökbe egy fát!” természetvédő programot.

Az idősekért és az idősek körében végzett kiemelkedő munkáját Kecskemét város Idősügyi Tanácsa 2014-ben emléklappal ismerte el. Színvonalas elnökhelyettesi feladatellátásáért,

felelős helytállásáért, megtartó hűségéért pedig 2018-ban a Nyugdíjasok Országos Szövetsége Díszoklevéllel jutalmazta.

Éva csapatjátékos volt. Nemcsak a sportban, hanem az élet minden területén. A nyugdíjasok között is. A nyugdíjasszövetségben általa szervezett rendezvényeket a közösség erejének, sikerének tulajdonította. S mi, akik segítői lehettünk a programokban, örömmel hallgattuk mondását: „Ma megint a föld felett jártam. Remek munkát végeztetek, jól sikerült a rendezvény.”

Éva maga volt az erő, a bizonyosság. Nemcsak a munkával, a veszteségekkel is megbirkózott. Reméltük, ő kerül ki győztesen a betegséggel vívott heroikus küzdelemből is. Hiszen egyetlen nevéhez kapcsolódó program nem maradt el, tevődött át másik időpontra „betegség miatt”. A másfél évtized alatt minden sport és kulturális programot tūpontosan megszervezett: a program meghirdetésétől, a mindenre kiterjedő lebonyolításon át az írásos szakmai értékelésig. Hogy ez milyen testi-lelki küzdelmek árán történt, mi csak sejtettük. A valót a megbecsült és szeretett társ, a mindenben támogató, és a szó szoros értelmében támaszt jelentő férj, Miklós tudta.

Számunkra a bátorság és elszántság megtestesítője is Éva volt. Emelt fővel szembenézni a bizonyossal, ahhoz bátorság kell. Bátorság és elszántság, hatalmas életigenlés mindennap az életért való küzdéshez.

2023 márciusában lemondott elnökhelyettesi tisztségéről. A Messzi István Sportcsarnokban májusban zajló sportvetélkedőn már nem volt jelen, de a feladatokat még ő állította össze. Megszervezte a segítőköt, a zsűrit, tanácsokkal látta el a játékvezetésben évek óta „jobbkezeknek,” számító Gábort. A sikeres rendezvény után pedig „megdorgált” bennünket – s mi őszintén elszégyelltük magunkat –, amiért nem hívtuk fel, hogy beszámoljunk a történetekről. Augusztus elején jeleztük neki, hogy elkezdük a szeptemberi Mozdulj! előkészítését a felhívással. Már nem a megszokott erővel érkezett a hangja az éterből, de a TOTÓ összeállítását még ígérte...

78 év 67 nap adatott Neki, hogy földi világunkban szolgáljon.

Kedves nyugdíjas Társaim!

Amikor Évától búcsúzunk, elsíratunk egy darabot közös életünkből, élményeinkből is. Hívjuk hát elő emlékeinkből a róla, vele készült képeket! Idézzük föl a derűs, örömteli alkalmakat, ahol együtt lehettünk vele! Legyen hála szívünkben, amiért együtt élhettük át azokat! És őrizzük magunkban a mosolyát! Ismerve őt, biztosak lehetünk abban, hogy most azt mondaná: „Legyek én körötted valami szelíd és nem bántó emlék, olyan, akire jólesik gondolni... Ne úgy jussak az eszedbe, hogy belerándulj a fájdalomba, hanem úgy, hogy elmosolyodj.”

Drága Éva, Évike!

Földi életedben parányi lámpa, Fény voltál. A Jóság voltál. Mindenek felett pedig Ember, aki teljes életet élt: voltál boldog és boldogtalan, volt az életedben siker és kudarc, öröm és bánat, győzelem és vereség, szerettel és szeretetek... Úgy látszik azonban, hogy az égieknek most lett szükségük Rád. Odaönt is igény van a hozzád hasonló lelkekre, lámpásokra... Menj hát, a Jóisten áldása kíséren égi utadon!

Hálások vagyunk, hogy ismertünk, szerethettünk. A Kecskeméti Nyugdíjasszövetség elnöksége, a szövetség másfél ezres tagsága szeretettel és tisztelettel őrzi emlékedet.

Kormányosné Makai Eszter

